НАВІНКІ

28 лістапада - 5 сьнежня 2002 №27(76) Кошт свабодны

Газуй, Ваван!

Абацаю, што ў наступным годзе праблемаў з пастаўкамі расейскага газу ў Беларусь ня будзе.

На двухбаковай сустрэчы прэзыдэнтаў Беларусі і Расеі, якая адбылася 27 лістапада ў Валынскім, нарэшце была «ўрэгуляваная» газавая праблема, як і шэраг іншых траблаў, што цягам усёй восені псавала дачыненьні паміж дзьвюма краінамі. Беларусь на Захадзе не прынялі. Цікава, чым ахвяравала Беларусь, каб зноў быць «ко двору» ў Крамлі?

Хто мы?

Бульбашы або грантасосы?

Дасьледаваньне на **стар. 3**

САМАГОНШЧЫКІ

Стар. 4-5

Сьвята інцярэснага кіна

Рэпартаж на стар.7

СКАНВОРД

Ці ўважліва вы чытаеце газэту «Навінкі»?

Шаноўныя чытачы. Прапануем вашай увазе невялічкі перадкалядны конкурс на засваеньне матэрыялу нашай газэты. Ад вас патрабуецца адгадаць нескладаны сканворд на стар.8 і даслаць яго на адрас рэдакцыі разам з 4 рознымі выразанымі лягатыпамі нашай газэты (каб на іх было відаць нумар і чысло выхаду газэты) да 20 сьнежня. Пераможцы атрымаюць навагоднія прызы. Галоўны прыз — 1 млн. бел.руб.

Каб дапамагчы вам у нялёгкай справе адгадваньня сканворду прапануем вам ключавое слова:

«Якая кантроа падзе перад надыходзячай прыватызацыяй?»

Газэта «Навінкі» выходзіць зь лютага 1998 г. Зарэгістраваная ў Дзяржаўным камітэце па друку Рэспублікі Беларусь 23.02.1999 г. Пасьведчаньне аб рэгістрацыі №1272. Заснавальнікі: П.Канавальчык, А.Новікаў, А.Мазур. Галоўны рэдактар Паўлюк Канавальчык. Адрас для карэспандэнцыі: п/с 33, 220134 Менск, БЕЛАРУСЬ; E-mail: kampramat@tut.by; Адрас рэдакцыі: г.Менск, пр.газ.«Известия», 9-143.

Нумар падпісаны да друку 28.11.2002г., а 00.01. Тыраж 3000 экз. Надрукавана з гатовых дыяпазытываў у друкарні ТДА «Знаменіе», г. Менск, вул. Кальварыйская, 24. Заказ № 328

«Я мужык-грантасос...»

Новае традыцыйнае рамяство Беларусі – грантапісаньне

...І тчэ забыўшыся рука
Замест пэрсідзкага ўзору
Грант на пашыўку васілька.

Які ж беларус ня любіць браць гранты? Кожны больш-менш прасунуты патомак Купалы й Куляшова сёньня заклапочаны толькі адным пытаньнем, куды б закінуць чарговую заяўку на змаганьне з дыктатурай, абарону правоў чалавека ці яшчэ якое адраджэньне нацыянальнай сьвядомасьці, каб сарваць ворах запаветных грыноў. Грантаманія ўжо стала любімым нацыянальным захапленьнем сучаснага бульбаеда як у Беларусі, гэтак і ў беларускай дыяспары за мяжой. Дакацілася гэтая модная фішка й да нашых нашых суайчыньнікаў, што воляй лёсу апынуліся ў дрымучай сібірскай тайзе.

Пераймаючы перадавы досьвед мэтраполіі, іркуцкія беларусы таксама адхапілі нехіровы грант. Аднак ня ў Фондзе Сораса ці яшчэ якой тлустай канторы, якіх кідануць на «зелень» – што пальцы замачыць. Грант дзекаючыя і цекаючыя сібіракі выбілі з... бюджэту Іркуцкай вобласьці. Вядома, для таго, каб разьвесьці на бабкі расейскіх чыноўнікаў, тамтэйшым беларусам прыйшлося напружыць усеізьвіліны крывіцкага розуму. Бо падаць заяўку на зьвяржэньне ненавіснай дыктатуры недзе на Далёкім Захадзе магло выглядаць неякдзіўнавата ва ўмовах вечнай мерзлаты. Эўрыка была простай і адначасова геніяльнай, як «Санэт» Багдановіча: грошы ў маскалёў папрасілі на рэалізацыю праекту «Адраджэньне ткацкага рамяства і традыцыі вышыўкі старажытных беларускіх арнамэнтаў». І, як бачым, праканала палепей за халтурныя зуброўскія праэкты «Татальнае заклейваньне гораду каляровымі стыкерсамі» або «Татальнае расьпісваньне сьценаў каляровымі надпісамі».

Рашэньне па выдзяленьні гранту Іркуцкай адміністрацыяй было прынятае па выніках конкурсу грамадзка значных праектаў «Губернское собрание общественности Иркутской области-2002», дзе праект беларусаў аказаўся, відаць, нашмат цікавейшым за ўкраінскі «Як правільна выбрываць на галаве осэлэдэць» або яўрэйскі «1000 і 1 спосаб прыгатаваньня мацы». Цяпер за 28 тысячаў расейскіх рублёў беларуская моладзь Іркутчыны будзе зьбірацца на «вячоркі», на якіх дзеўкі будуць вучыцца вышываць цьвяток радзімы васілька, а хлопцы – плесьці з саломы брылі. Такім чынам, талерантнасьць, рахманасьць і памяркоўнасьць – галоўныя цноты беларускай нацыі – у жыцьці сучаснай Беларусі патроху ператвараюцца ў непатрэбны анахранізм. Новымі рысамі беларуса, паводле якіх можна беспамылкова вызначыць бульбаеда ў натоўпе іншых морд славянскай наружнасьці, становіцца непераадольная цяга выбіваць гранты ў самых неспрыяльных умовах, што неўзабаве можа стаць такой жа стэрэатыпнай характарыстыкай нашага этнасу, як у яўрэяў – прадпрымальнасьць, у чачэнцаў – тэрарызм, а ў расейцаў ды палякаў – п'янства ●

Нашае этнічнае паганяла «бульбаш» неўзабаве можа зьмяніцца на больш сучаснае – «грантасос»

Якуб Тургенеў

Граніцы на замку

Энэргетычная кампанія «Валыньаблэнэрга» абясточыла за запазычанасьці па электраэнэргіі валынскіх памежнікаў. Шэсьць памежных заставаў, сярод якіх вядомыя ардэнаносныя «Грабава», «Новаўгрускае» и «Роўна» працуюць бяз электрычнасьці ўжо больш за тыдзень. Для бытавых патрэбаў (а разам з памежнікамі на заставах жывуць і іх сем'і – усяго некалькі соцень чалавек) выкарыстоўваюцца аварыйныя дызельныя электрастанцыі.

Валынская вобласьць мяжуе на поўначы з Беларусьсю, а на захадзе – з Польшчай. Можна толькі ўявіць сабе, якія перспектывы адкрывае кантрабандыстам акцыя энэргакантралёраў – тут ня толькі сьпіртаправод, ці какаінаправод, тут можна ўсю Берасьцейскую вобласьць перавезьці ў Валынь, а пасьля ў Польшчу. А калі яшчэ перастануць выдаваць корм памежным сабакам, будзе нястача бэнзіну ў бэнзабаках ці патронаў у АКМ украінскіх вартаўнікоў дзяржаўнай мяжы...

І з такім войскам Украіна намагаецца бяз сала ўлезьці ў дупу NATO. А наш прэзыдэнт казаў, што яму трэба было праводзіць такую ж палітыку, як і Кучма. Вось і рабіце высновы... ●

Аум Сэнрыкё па-валожынску

Злачынцы карыстаюцца мэтадам Пуціна і «Альфы»

Здавалася, жарсьці вакол захопу закладнікаў у Маскве павінны былі даўно ўлегціся. Людзей больш клапоцяць надзённыя пытаньні аплаты за камунальныя паслугі і за праезд у грамадзкім транспарце. Але ня тут та было. Правінцыйны беларускі гарадок Валожын стаў на гэтым тыдні месцам разгортваньня неверагодных падзеяў, здольных упрыгожыць сюжэт галівудзкіх блокбастэраў.

У сераду, звычайны вучэбны дзень трое невядомых забеглі у фае школы нумар 2, што на вуліцы Шчэрбіна, і, дастаўшы балончыкі, пачалі распырскваць газ невядомага паходжаньня. У выніку атакі пацярпелі дзесяць шкаляроў, якіх прыйшлося пакласьці ў шпіталь у стане сярэдняй цяжкасьці. Прыбыўшыя супрацоўнікі МНС так і не змаглі вызначыць паходжаньне газу, але на ўсялякі выпадак была праведзеная тэрміновая эвакуацыя ўсіх вучняў і настаўнікаў з будынку школы. Лішнім будзе гаварыць, які жах ахапіў насельніцтва ціхага Валожыну. Настаўнікі ў паніцы ня ведалі што рабіць. Усё магло б скончыцца масавым псыхозам, калі б не міліцыя.

Па гарачых сьлядах удалося затрымаць злаўмысьнікаў. Імі аказаліся маладыя хлапцы з суседніх вёсак. А падштурхнула іх да «тэракту» не вайна ў Чачэніі і нават не затрымкі з выплатай заробкаў, а банальная любоўная гісторыя. Аказваецца, настаўніца, кіруючыся высокімі маральнымі нормамі, не адпусьціла іх сяброўку з вурокаў. Пацанам вельмі ўжо дакарцела прагуляцца з дзяўчынкай-вучаніцай, вось і ня вытрымалі нэрвы ў гора-тэрарыстаў. Цяпер доўга ім ня бегаць за спадніцамі школьніц ●

Сёку Асахара,
газаўшчык

Замалёўкі на інтэграцыйную тэму

Напружаным выдаўся тыдзень для Аляксандра Рыгорыча. Візыт у брацкую Расею і сустрэча з Пуціным аднялі шмат нэрваў і сіл. Але самае горшае чакала нашага прэзыдэнта па вяртаньні на радзіму. Так званыя апазыцыянэры толькі радыя былі атрымаць падставу, каб у чарговы раз памусоліць тэму беларуска-расейскай інтэграцыі і падкурвіць законнаабранаму. Прапануем вашай увазе вытрымкі з выказваньняў дамарошчаных аналітыкаў наконт сапраўдных на іх думку мэтаў візыту Лукашэнкі да свайго расейскага калегі ●

Аляксей Кароль:

«Характар паводзінаў Лукашэнкі ў Маскве...і нават вонкавыя манеры паводзінаў сьведчаць, што ён пастаўлены ў позу залежнасьці і пакорлівасьці».

Юры Хадыка:

«Приглашение в Москву Лукашенко – это удачный ход России, подсказанный изоляцией Лукашенко на Западе. Это способ еще больше привязать Лукашенко к российской политике».

Зьміцер Бандарэнка:

Гэта можна расцэньваць як тое, што Расея кідае ратавальнае кола беларускаму дыктатару

САМАГОНШЧЫКІ ад газаправоду

Абвешчаная прыватызацыя «Славнефти» і «Белтрансгазу» ўжо спарадзіла шмат малазразумелых домыслаў. Кіньце дурное, спадары! Навінкі прапануюць іншы спосаб прааналізаваць лібэралізацыю нафтаперапрацоўчай і нафтатранспартнай галіны. Магчыма, ключ для разуменьня працэсу хаваецца ў параўнаньні гэтага стратэгічнага сэктару зь іншай, ня меней важнай індустрыяй – самагонаварэньнем.

Перад апошнім rendez-vous (па-нашаму «рандэму») Лукашэнкі з Пуціным увесь беларускі люд пацеў і трэсься як асінавы ліст у пакутлівым мандражы на фоне абвешчанай расейскімі алігархамі энэргетычнай блякады нескоранай Рэспублікі Свабоды, нічога добрага запрашэньне ад ленінградзкага дзюдаіста не суліла. Усе памяталі аб бескампраміснай пазыцыі беларускага прэзыдэнта, які кляўся сваёй кляшкай, што не аддасьць ворагу ані пядзі роднай зямелькі. Людзей загадзя падрыхтавалі да ліхалецьцяў, і ў імя энэргетычнай незалежнасьці Бацькаўшчыны яны мужна зацягвалі паясы – усё для фронту, усе без абеду. Узбуджаныя нацыяналістычна-незалежніцкімі заклікамі *Сайбелкі* (напрыклад, у артыкуле «Этот человек – ты!» Віктара Панамарова ад 17.09.02), людзі гатовыя былі ахвяраваць нават апошняй пэнсіяй і сьціпухай. І якім жа было зьдзіўленьне мабілізаванага народа, калі падчас прэзыдэнцкай сустрэчы замест чаканых пагрозаў Пуцін чамусьці даў абяцаньне, што ў беларусаў ня будзе аніякіх праблемаў з расейскім газам. Карацей, «ва ўзаемадносінах Беларусі і Расеі намецілася пазытыўная дынаміка» (Там сама, але за 28.11.02). Калі гэты газ не трымэтыяфонгалія, з забесьпячэньнем якім аматараў маскоўскіх м'юзыклаў у байцоў «Альфы» сапраўды не існуе праблемаў, то «пазытыўная дынаміка» выклікае неспадробнае й шчырае зьдзіўленьне. Няўжо рашучасьць беларускага кіраўніцтва прымусіла крамлёўскага манарха пайсьці на папятную?

Прычына аднак аказалася больш празаічнай. Адразу пасьля прыезду ў Трэці Рым Лукашэнка заявіў: на шляху прыватызацыі стратэгічных прадпрыемстваў Радзімы няма аніякіх бар'ераў, што выклікала ў Пуціна інтэнсіўнае задавальненьне, бо «адчыняе новыя магчымасьці ў разьвіцьці эканамічнага супрацоўніцтва». І радавацца маскоўскаму гаспадару ёсьць чаму. Незадоўга да візыту беларускага прэзыдэнта ў залатабошкую сталіцу Палата прадстаўнікоў унесла неабходныя папраўкі ў закон «Аб аб'ектах, якія знаходзяцца толькі ва ўласнасьці дзяржавы», якія вызваляюць шлях да будучай прыватызацыі сьвятая сьвятых беларускай паліўна-транзытнай цытадэлі – «Белтрансгазу» – газпромаўскімі таўстасумамі.

Каб зразумець стратэгічны эфэкт зробленага кроку, пачнем з таго, што «Белтрансгаз» – частка энэргетычнай і транспартнай сыстэмаў краіны, ад якіх залежыць жыцьцё ўсяго насельніцтва краіны. Гэта па сутнасьці (прынцып сацыяльнай значнасьці) частка вялікага сэктару грамадзкага абслугоўваньня (транспартныя і тэлекамунікацыі, мэдыцына, адукацыя, водазабесьпячэньне, камунальнае абслугоўваньне, сацыяльныя паслугі і г.д.), прыватны кантроль над якім фактычна азначае прыватны кантроль над самім грамадзтвам. І зразумела, што асаблівых кіндэрсюрпрызаў трэба чакаць ад продажу падобных прадпрыемстваў г.зв. «замежным інвэстарам». Але напэўна й бацька не такі ўжо лох, калі вырашыўся на разьдзяржаўленьне газатранспартнай сыстэмы. Гісторыя павінна кішэць прыкладамі success story (па-нашаму «хэпі-эндамі»), дзе б угноены сацыялізмам грамадзкі сэктар эканомікі быў выратаваны прыватнай ініцыятывай і вольным рынкам. У пошуках такіх прыкладаў *Навінкі* прапануюць падарожжа ў чароўны сьвет прыватызацыі і разьдзяржаўленьня. Ад варыянту да варыянту, чытач зможа падабраць мадэль, якая найбольш падыходзіць для вырашэньня падобнай праблемы ў нашай Сінявокай.

Па-«цывілізаванаму»

Для затраўкі пытаньня нагадаем чытачам, што звычайна прыватызуюцца не якія-небудзь убытачныя канторы, якія на хрэн нікому ня ўпалі, а найбольш рэнтабэльныя сэктары, якія даводзяцца прыватным уласьнікам да ручкі, каб потым зноў быць нацыяналізаванымі, узьняцца, дзякуючы падаткаплацельшчыку, зноў прыватызавацца і г.д. Формула прыкладна гучыць так: прыбытак для ўласьніка, выдаткі для ўсіх. Як вядома, піянэрам-гарністам сучаснай хвалі прыватызацыі сыстэмы грамадзкага абслугоўваньня на Захадзе была тэтчараўская Вялікабрытанія, якая ў 1979 годзе распачала масіўнае разьдзяржаўленьне грамадзкага транспарту, пошты, энэргетыкі, водазабесьпячэньня і тэлекамунікацыяў. Абяцалася скараціць дзяржаўныя выдаткі, падвысіць эфэктыўнасьць, палепшыць якасьць паслугаў і г.д. Наступствы пераўзышлі самыя сьмелыя нэалібэральныя трызьненьні: кошты на энэргію і ваду ўзьняцелі ў сярэднім на 10-20 працэнтаў, а прыватызаваны British Rail (брытанская чыгунка) увогуле вядомая сэрыяй эфэктных катастрофаў з фотагенічнымі чалавечымі ахвярамі. Другі хрэстаматыйны прыклад датычыцца Злучаных Штатаў Амэрыкі, дзе эфэктыўнасьць прыватнага мэнэджмэнту прывяла да веерных адключэньняў электраэнэргіі ў Каліфорніі. Адзіны горад, які ня меў праблемаў, быў Лос-Анжэлес, што валодаў муніцыпальнай сыстэмай энэргазабесьпячэньня. Скандал з Enron увогуле не патрабуе камэнтароў. Як вынік такога кшталту гармідараў, у апошнія пару гадоў намецілася цалкам адваротная тэндэнцыя: тлусты канец лібэралізацыі газазабесьпячэньня і частковая рэнацыяналізацыя энэргетыкі ў Каліфорніі, нацыяналізацыя збанкрутаванай Railtrack (чыгуначнай сеткі) у Англіі. Калі вы жадаеце пайсьці па гэтакаму цыклічнаму сцэнару, адкажыце на пытаньне: каму будзе належыць прыватызаваная труба? Калі вам – канец гульні. Калі замежнаму прадпрыемству, то прыйдзецца прайсьці праз варыянт 2. Паляцелі ў Іран.

Па-іранску

У красавіку 1951 году, каб вызваліцца ад замежнай манаполіі на нафтаперапрацоўку, якую шах некалі падараваў брытанцам, іранскі парлямэнт абвяшчае аб нацыяналізацыі нафтавага сэктару. Але гэта законнае рашэньне выклікала наезды й пагрозы з боку брытанскіх уладаў. Напрацягу двух гадоў іранскі ўрад спрабуе дамовіцца зь Лёнданам аб палюбоўным вырашэньні канфлікту. Безвынікова. Падданыя ангельскага (яшчэ) караля пачынаюць фінансаваць іранскіх ультра-правых, якія паралізуюць дзейнасьць парлямэнту пры дапамозе забойстваў і тэрактаў. Тады, у чэрвені 1952 году, Іран падае скаргу ў Міжнародны суд у Гаазе, які ў выніку падтрымлівае Іран. Гэта не перашкаджае брытанцам арганізаваць міжнародную блякаду іранскіх нафтапрадуктаў і арганізаваць супольна з ЦРУ вайсковы пераварот. У жніўні 1953 году «незалежніцкі» ўрад скінуты, а на яго месца ставіцца «каманда» былога нацысцкага сымпатызанта Захедзі. Тысячы ахвяраў рэпрэсіяў і біткам набітыя турмы.

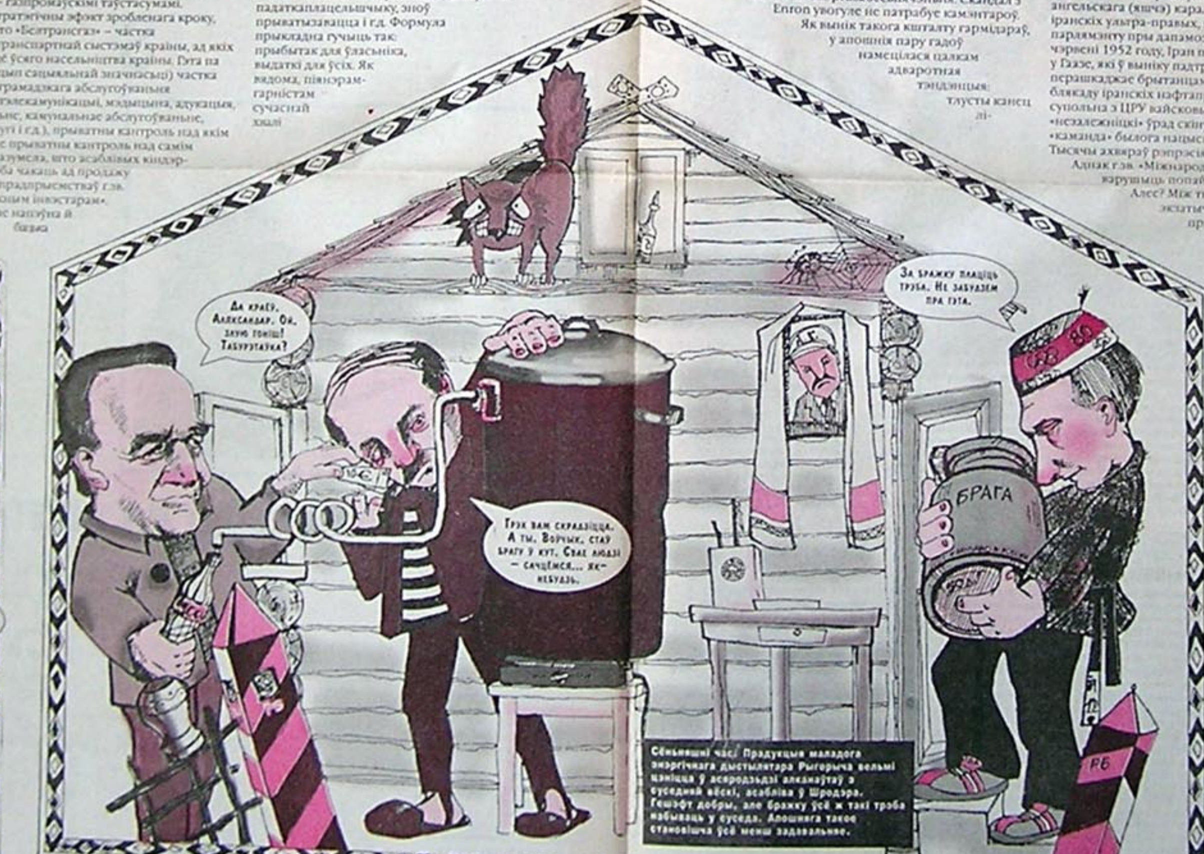
Аднак г.зв. «Міжнародная грамадзкасьць» і не думае варушыць попай ці іншымі канечнасьцямі. Алес? Між тым існуе яшчэ адзін, больш экзатычны, варыянт вырашэньня праблемы. Адпраўляемся ў Афрыку.

Па-афрыканску

Увесь нафтавы комплекс у дэльце ракі Нігер, што ў Нігерыі, належыць заходнім карпарацыям, сярод якіх англа-нідэрляндзкая Shell, якая адна складае больш за палову ўсёй нігерыйскай вытворчасьці і транспарціроўкі нафты. Актыўная палітыка дзяржавы па прыватызацыі і прыцягненьні прыватных інвэстыцыяў у гэтую галіну прывяла да таго, што сёньня яна складае 80% даходаў краіны (для параўнаньня, у нас нафтавы і хімічны комплекс разам складаюць каля 15 %). Гэта стварыла сытуацыю, калі на ўсёй дэльце ў раёны нафтавага промыслу стаіць мытны кантроль, а самі раёны фактычна прыватызаваныя. Што зусім не азначае іхнага разьвіцьця. Насельніцтва пазбаўленае элемэнтарных правоў, ня кажучы ўжо пра дарогі і электрычнасьць. Што, вядома, скарачае выдаткі карпарацыі, але і спрыяе рэгіянальнаму сэпаратызму ды разьвіцьцю крымінальных арганізацыяў. Альтэрнатыву замежным манаполіям урад бачыць у... далейшай прыватызацыі сэктару. Добра, калі ёсьць што прыватызаваць.

Калі ні адна з прыведзеных мадэляў прыватызацыі вас не задавальняе, вам застаецца самая простая, самая блізкая сэрцу беларуса: самагонная. Прыемных вам рэформаў! ●

Выстава з KALA

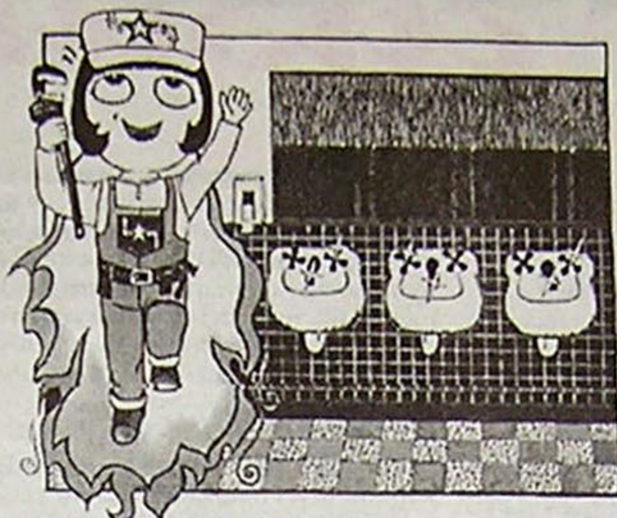
Галоўны мастацкі музэй прапануе сумнеўны кайф

У Нацыянальным мастацкім музэі адбылося чарговае таінства пад назвай «KALA Ў БЕЛАРУСІ» (2.11-26.11). (Для недасьведчаных патлумачым, што KALA – гэта не аналіз калу, а эўрапейская і ціхаакіянская асацыяцыя мастакоў, якія малююць усялякую незразумелую херацень.) Забіць на такіх мэтраў вольнага мастацтва, як мастакі з KALA, для інтэлектуала ўсё роўна, што забіць сабе кол у дупу. Таму не марнуючы часу, мы накіраваліся туды. І вось ужо дрыжачай рукой прасоўваем у акенца музэйнай касы грошы і няўпэўнена кажам: «Два студэнцкіх!»

Цёця-касір, забраўшы грошы і ня даўшы білецікy, пачала мякка, але настойліва прапанаваць набыць «цудоўны» фотаальбом пра гэную выставу. Хоць кошт альбому і быў разы ў тры больш за кошт выставы, але як можна было адмовіцца ад такой «мяккай» прапановы. Атрымаўшы запаветныя білеты і «файны» фотаальбом у нагрузку, мы ірвануліся ўнутар. Але ня тут-та было! Каб хоць як-небудзь падтрымаць роднае мастацтва, адміністрацыя прыдумала наступны хітрык. Цёця-пераваяральшчыца білетаў «ветліва» папярэдзіла, што пакуль мы не паглядзім выставу нейкага беларускага мастака на другім паверсе, на выставу інстытуту KALA нас ніхто не прапусьціць. Паколькі часу ў нас было мала, то мы інтэлігентна паклалі чэлес на цёцю і накіраваліся ў залю, дзе выстаўляўся KALA. Зайшлі і апынуліся ў... Не, не ў філязофскай цішыні, напоўненай толькі рэдкімі подыхамі наведнікаў, а ў хаосе і істырычным лямантце. Што тут дакладна адбывалася, мы не зразумелі. Але было відаць, як каля дзесяці наведнікаў (у асноўным жанчыны) насядалі на цёцю-назіральніцу за заляй. Інтарэсы цёці імкнуліся адстаяць нейкі дзед і дзяўчына ў міліцэйскай форме. Гэтая антыномія трывала доўга, але зь цягам часу заціхла. Калі ж мы агледзелі ўсе творы і падыйшлі да кнігі ўражаньняў, каб выплеснуць свае пачуцьці на паперу, то знайшлі ў ёй наступны запіс (правапіс і пунктуацыя захаваныя):

Вось такія дзьве скрайнасьці кальскага мастацтва.

«Отметим низкую организацию показа национального музея. Картины одного итого же автора, входящие в диптих Сан Мартин (дорога к пляжу и пейзаж в северной Испании) оказались разорваными и висели друг от друга, Картины художницы Робин Смит были размещены на разных колонах. «Разорваны» картины Робин Макколски, входящие в тему человек в современном мире. Между ними была повешена картина совершенно другого стиля-Казуко Ватанабе. Экскурсий музей не организовал. Экскурсовод отсутствует, что говорит об изначальной незаинтерисованности дирекции. 24.11.2002. 8 подпісаў».

А творы нядрэнныя. Нам спадабалася ●

Іньі Янь,
САЦЫЯЛЬНЫЯ КУЛЬТУРОЛЯГІ

Зас*ірайце ўсю краіну на здароўе!

У актавую залю Беларускага гуманітарнага ліцэя 22 лістапада з чарговай праграмай завітаў гурт ZASRKAZR (экс-ЗАСРАЛІ КАЗАРМУ).

Не абыйшлося бяз рызыкі – канцэрт ледзь не забараніла адміністрацыя ліцэю. Праўда, не з-за палітыкі, а з-за... нецэнзурных словаў, якіх у песьнях гурта быццам бы па дзесяць у радку... Цікава, што адным з галоўных паборнікаў «праўсьцьвеннасьці» стаў калісьці слынны парнограф і мацяршчыньнік Сяргей Патарапскі, які цяпер вядзе ў ліцэі літаратурны гурток. Але па просьбах слухачоў: «Насуперак усяму – ZASRKAZR!» канцэрт адбыўся. Выступ пачаўся з прэлюдыі І.С.Баха, працягнуўся ў рэчышчы сатурніянскага артпанку (песьнямі кшталту «Маньякі», «Аналіз», «Marat Kazey», ужо вядомымі сярод дасьведчаных у беларускай музыцы неафармалаў) ды плаўна завяршыўся блюзавымі і народнымі матывамі. Асабліва цёпла гледачы адрэагавалі на майкі зь леташнім лёзунгам «Выбірай!», а таксама на народную вопратку.

Неверагодная папулярнасьць засрказраўцаў можна патлумачыць тым, што яны зусім непадобныя на нейкіх там зорак, якія сьлюняць асадкі, у чаканьні прагных да аўтографаў фанаў, алле самі прасілі ў слухачоў аўтографы, а яшчэ – галоўнае! – зьдзекваліся з казла, зробленага з паветраных шарыкаў. І ўвогуле, паводзілі сябе надзвычай прыстойна, чым і заслужылі шчырую ўдзячнасьць навучэнцаў ліцэю, якія надта ўпадабалі песьню «Аналіз» пра кал Віктара Жыбуля:

Я люблю здаваць аналіз
калу,
Калі цёплай скрынкі
вугалок,
У кішэню ўціснутай
трывала,
Мне лагодна тыцкаецца
ў бок...

«Зас*ірайце ўсю краіну на здароўе!» – пісалі слухачы ў спэцыяльным сшытку для аўтографаў. І сапраўды, ГУМ, ліцэй імя Коласа ўжо засралі... ●

Віка Трэнас

Алігарх = Капейка + Бубука?

«АЛІГАРХ»
Фільм Паўла Лунгіна
У ролях: В.Машкоў, Ю.Дубава і інш.
Паводле раману Юлія Дубава «Вялікая пайка»

Фільм «Алігарх» – гісторыя жыцьця Платона, які вельмі моцна нагадвае нам прадвінутага ў палітычна-хімічных справах доктара па інтрыгах Барыса Абрамыча. Дык вось, у гэтай стужцы мы маем магчымасьць дакрануцца да самага таямнічага – як жа стаць алігархам? Аказваецца, ня так ужо й цяжка. Вось дзесяць парадаў, якія вынікаюць зь сюжэту карціны:

1. Быць малодшым навуковым супрацоўнікам і трахаць жонку свайго начальніка.
2. «Варыць» джынсу і ўдуваць за 1000 рублёў дысэртацыі каўказцам.
3. Зьмяняць некалькі венікаў на 200 зь лішкам аўтамабіляў ВАЗ.
4. Апусьціць волжскіх браткоў.
5. Утапіць параход і пакатацца на слане. Падмануць дзяржаву.
6. Выйсьці зь лімузыну, набыць ў звычайным шапіку марозіва, адкусіць і выкінуць.
7. Ізноў падмануць дзяржаву.
8. Купіць тэлеканал.
9. Зрабіць з тлустага губэрнатара вядомага кандыдата ў прэзыдэнты, а потым на ўсю краіну на сваім тэлеканале паказаць, як той куляецца зь дзьвюма прастытуткамі.
10. Не ўзарвацца ў машыне, трахнуць журналістку, а потым бухаць на сваёй магіле.

Увогуле гэта вельмі добрая і пяшчотная кінастужка пра каханьне, посьпех і вялікія-вялікія БАБКІ. На працягу амаль што 135 хвілінаў можна назіраць гэты фуфел і марыць, што некалі й табе зваліцца зь неба нешта падобнае. Бо кожны з нас у сваім жыцьці рабіў нешта такое.

ВЫЗНАЧЫ СВОЙ ФІЛЬМ
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10

«КАПЕЙКА»
Стужка І.Дыхавічнага
У ролях: С.Мазаеў, О.Дыхавічная
Сцэнар І.Дыхавічны, В.Сарокін

Вельмі сымбалічная назва кінакампаніі, што выпусьціла стужку – «Воля». Ці бабло адвалілі браткі, ці што іншае, але вось удзел у напісаньні сцэнару вядомага пэрвэрзіянэра, садаміта і капрафага Воўкі Сарокіна направіла кінапаэму ў рэчышча самых нізкіх інстынктаў. Але не пра гэта. Напрацягу ўсёй стужкі мы назіраем жыцьцё першага ВАЗ 2101, які выйшаў з канвэеру 19 красавіка 1970 году. Вось некалі прыгод нашага героя:

1. Уладальнік – партыйны функцыянэр. Алькагалічка-дачка давіць машынай нагу ахоўніку. Яны жэняцца. Машыну чыніць Бубука.
2. Бацькі мужа зьмянялі машыну на завод каўбас у каўказца Гія. Гія прайграў яе ў дурня. Машыну чыніць Бубука.
3. Машыну набыў тэхнар-акулярык. Дарыць яе Высоцкаму. З п'яну той уцюхаў яе нейкаму аслу, разводчыку апарышаў. Машыну чыніць Бубука.
4. Апарыш яе зьмяняў на відак у суседа. Потым гаспадар – гэбэшнік, а ягонная дачка-прасталытка абслугоўвае ў машыне кліентаў. Машыну чыніць Бубука.
5. Шулера «прайграюць» капейку супрацоўніку АВІРу за візу ў Ізраіль. Машыну чыніць Бубука.
6. Браткі. Машыну чыніць Бубука.
7. Мастак. Машыну чыніць Бубука.
8. Машыну дараць Бубуку.
9. Машына тоне ў рацэ. Ля ракі закачанеў Бубука.
10. Нейкі алігарх выцягвае «капейку» з вады і робіць капітальны рамонт.

Дарэчы, за 14 гадоў у СССР было зроблена 2.702.657 такіх «капеек». Гэтага хопіць на добры тэлесэрыял. Вось толькі Бубуку шкада...

Пастаўце знакі суадносасьці «больш», «менш» ці «роўна» паміж гэтымі пунктамі. Вы праверыце ці сапраўды Алігарх = Капейка + Бубука, або вылічыце, які фільм вам болей спадабаецца.

BANKER_KV@YAHOO.COM

НАшы чытачЫ

Бывай, Бэрлін-2

Дзякуючы закадычным карышам з атачэньня самога Ёшкі Фішэра пісьменьнік Уладзімер Арлоў атрымаў гэтымі восеньскімі днямі шэнгенскую візу, каб наведаць горад свайго бурапеннага юнацтва, апяяны монстрам гістарычнай прозы ў эсэ «Бывай, Бэрлін», якое двойчы было перакладзенае на нямецкую мову. Вярнуўшыся ў родныя палестыны пісьменьнік даў нам кароткае інтэрвію.

Апрача настальгічнага бадзяньня па Unter den Linden, парушэньняў спартовага рэжыму, ды сустрэчы на ZOO з абсалютна цьвярозым жыхаром г. Гановэру А.Разанавым, я з прыемнасьцю меў некалькі ажыятажных лекцыяў у Вольным Бэрлінскім унівэрсытэце. Студэнты й выкладчыкі літаральна засыпалі мяне пытаньнямі пра стан беларускіх СМІ, сярод якіх немагчыма было не ўзгадаць ціхім ласкавым словам адно з самых улюбёных выданьняў беларускіх інтэлектуалаў. Нямецкія таварышы, у прыватнасьці, даведаліся пра адметнасьць геаграфічнага пункту, што даў газэце назоў; пра творчыя здабыткі вялікага дружнага калектыву *Навінак*, пра зьбіцьцё на вуліцах роднага гораду яе галоўнага рэдактара etc.

Калегі зацікаўлена шамацелі газэтнымі бачынамі, радасна пазнавалі на малюнках і каляжах то Буша й Садама Хусэйна, то дзейнага прэзыдэнта РБ, а то й самога Зянона Пазьняка з Паўлам Севярынцам. Высокую адзнаку атрымалі й папера, на якой друкуюцца Навінкі – не з прычыны ейнага ўжываньня ў WC, дзе ў іх там паперы і так чым хочаш еш, а ў сэнсе эксклюзіўнага выкарыстаньня «на касячок»!

«Будзьма!» – яшчэ няўпэўнена паўтаралі новыя сябры з чырвона-чорнымі зорачкамі на пінжаках. «Што рускаму здорава, то немцу – сьмерць», – праз імгеньне выбачаліся яны, ставілі недапітыя шклянкі на любоўна расьсьцелены нумар *Навінак* з наскрыляным бел-чырвона-белым сьцягам. «Самі вы рускія!» – адазваўся я, скрушліва разважаючы пра нерераадольныя безданi паміж усходне- і заходнеэўрапейскімі інтэлектуаламі ды марачы хутчэй вярнуцца туды, дзе такіх праблемаў ніколі ня ўзнікне, затое любімую газэту можна запраста сустрэць у самым нечаканым месцы.

Уладзімер Арлоў

P.S. Належны мне за згоду на інтэрвію ганарар ахвярую рэдакцыі на падпіску для мяне й маёй сям'і.

Як адцягнуцца...

Па цёлках

Гэты тыдзень – папросту сьвята для рознага кшталту сэксыстаў, вуаерыстаў і проста крутых пацаноў пры бабле, якія любяць пазырыць на hi-fi цёлак. «Сьвята жыцьця» для азначанага кантынгенту пачынаецца **29.11 у клюбе «Алькатрас» конкурсам «Лепшыя буфера...», пардон, «Міс Бюст»'2002**. Можна было б адныесьці гэную ганебную зьяву на твары нашага эўрапэйскага гораду за кошт асобных выключэньняў... Але наступны ж вечар кажа нам аб адваротным: **30.11 у клюбе «Максымус» па подыюмным канвэеры пройдуць 500 топ-мадэляў** з калекцыі студыі Сяргея Нагорнага. Да гэтай ганебнай акцыі (рэкляма якое на ТВ ідзе якраз пасьля ролiку пра сэксуальнае рабства) вельмі пасавала б шыльда «Сэзонны распродаж». Фэміністы, ау!!!

Па найку

Падлеткі з добрай памяцьцю мусяць атрымаць масу задавальненьня ад шоу **Найка Барзова** (Цікава, чаму на беларускай сцэне дагэтуль няма сьпявакоў зь імёнамі кшталту «Адыдас» альбо «Макдональдс»? Магло б атрымацца файнае антыглябалісцкае трыо...) Былы тыпу-панк, ветэран каманды «Х*й забей!» у чарговы раз прасьпявае тры словы і папсовую калыханку пра лашадку **11.12 у клюбе «Рэактар»**.

Па джазе

Увесь уікэнд у Менску зноў каўбасяць джаз. Ужо трэці фэст **«Гёсэр-джаз»** (насамрэч у першы раз ён зваўся «Rado-джаз», а хто быў спонсарам другога, я ня памятаю) зноў запрашае сваіх гледачоў і слухачоў... спачатку у **ЦДО (побач з Панікоўкай, 29.11)**, а потым у **КЗМ (паміж «Дынама» і заводам «Крышталь», 30.11-1.12)**. Тыя, хто рубіць у джазе, ведаюць, што на фэсьце можна па-сапраўднаму адцягнуцца пад літоўцаў, паслухаць палякаў ды расейцаў... і салодка выспацца на бяздарна, але старанна і гучна квакаючых беларусах.

Па-народнаму

Тыпу-элітарны «рэжысэр-вычварэнец» Раман Вікцюк вырашыў не мудрагеліць са сваім новым спэктаклем і вырашыў назваць яго проста **«ДАВАЙ ЗОЙМЕМСЯ СЭКСАМ»**. Застаецца спадзявацца, што **30.11 у ЦДО** гледачы пабачаць ня кітч-эстэцкія экспэрыменты рэжысэра, не пераасэнсаваную клясыку і ня танны маскарад актораў-травесты — а менавіта тое, за чым прыйшлі.

Па-кіношнаму

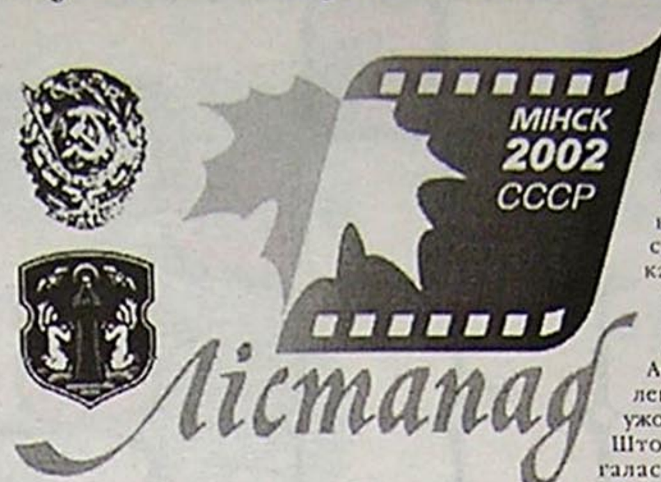
Заплесьнявелая тусоўка ськіслых «вяршкоў» беларускага кінабамонду скончылася – застаецца спадзявацца што да кінафэсту «Сьнежань» добрыя душы не дадумаюцца. Як заўсёды, **Польскі кінаклюб** раз па серадах робіць **халяўныя кінапаказы а 19-й у малай залі Акадэміі мастацтваў. 4 сьнежня** там пакажуць **«Чужое шчасьце»** – прыходзьце пазайздросьціць. А ў асноўным ізноў застаецца задавальняцца днямі маскультуры – за ўласныя грошы.

Санітар,
культурны футуроляг

Лістапад Усесаюзны

Менскі міжнародны фэст стаўся тэлевізіяй «Nostalgie»

Сем Чырвоных дзён календара расквецілі шэрую будзеннасьць беларускага кінематографа. IX Менскі кінафэст «Лістапад», набыўшы гэтым годам статус міжнароднага, горда перашагнуў замалыя межы СНД і сьвежым ветрам авеяў братнія балтыйскія краіны. Гучны беларускі кінафорум пакрыў сабою большую частку сталічных кінатэатраў, прыхапіўшы дзеля асноўных вэрхалаў і галоўны саркафаг краіны, а асноўныя прэм'еры, прайшоўшыя ў «Кастрычніку», даўно патрабуюць ягонага перайменаваньня па назве фэстывалю.

Гэткага, чыста савецкага размаху «Лістапад» яшчэ ня ведаў. І формай, і арганізацыяй, і, галоўнае, зьместам, фэст нагадвае тыя залатыя часы, пра якія марыць прагрэсіўная большасьць нашых гледачоў.

Тое, што фэст атрымаў вітаньні ад самога Аляксандра Рыгоравіча, і самае лёсавызначальнае – што галоўнай узнагародай будзе лічыцца Прыз Прэзыдэнта, а зусім ня прыз глядацкіх сымпатыяў, як яшчэ наіўна лічыцца некаторымі, — усё гэта дае сумняваючымся магчымасьць пераканацца ў кіруючай ролі ўлады ў грамадзтве, а самому Бацьку – салодкую магчымасьць адчуць сябе на чале некалі вялікай дзяржавы. Праўда, атмасфэра ўсеагульнага сьвята была крыху папсаваная перажыткамі, што ў свой час знаходзілі свае шчыліны і ў справядлівым савецкім грамадзтве – кожны з гэных «спонсараў», арганізатараў і прочых халяўшчыкаў з Саюзу кінематаграфістаў цягнуў у свае ненажэрныя кішэні па дзікай колькасьці квіткоў для ўсемагчымых сваякоў, таму, хоць аншляг і быў пастаянным, «Лістапад» хутчэй нагадваў нейкую сходку знаёмых, а многія шэраговыя гледачы не змаглі патрапіць на любімыя фільмы.

Таксама клапоціць шчырасьць у выбары пераможцы, бо ўжо з самага пачатку фэсту ў кулюарах кажуць аб перадвызначанасьці атрыманьня гран-пры дастаткова пасярэднім, чачэна-вар'яцкім «Домам дурняў» Андрона Канчалоўскага. А свой лепшы фільм – «Танга і Кэш» – ён ужо зьняў.

Што тычыцца глядацкага галасаваньня, то на момант здачы нумара ў друк перамагала расейская «Кукушка» з патрыятычна-ваеннай гісторыяй каханьня, кшталту ўлюблёнага ўсімі «Ляцяць журавы».

І ўвогуле, фэст, без пытаньня, выратавалі новыя старыя добрыя фільмы: адзіны беларускі «Прыкаваны» з настальгуючым на Савецкім Саюзе Гасьцюхіным, «Сымфонія маўчаньня» зь вяртаючымся паміраць на Радзіму мільянерам, постсацыялістычна-рэалісцкія «Чэхаўскія матывы»...

Па-любому трэба прыўрочыць фэстываль да галоўнага ўсебеларускага сьвята – 7 Лістапада. А фэстывалю надаць новы статус – Усесаюзны ●

Эльдар Разанаў,
камэдыянт

Шрэк па-беларуску

Матчынай мовай размаўляюць пачвары

Два гады з моманту мульціка «Шрэк» сапраўдныя беларускія нацыянальна-сьвядомыя відэаманы, якія расейскую мову сьвядома забылі, а ангельскую яшчэ ня вывучылі, глядзелі фільм бяз гуку на станцыі мэтро «Плошча Незаленіна», каб не псаваць сабе настрой кепскім расейскім перакладам і незаразумелым ангельскім арыгіналам. Але вось – відэакасэта зь беларускай вэрсіяй супэрхіту анімацыйнага кіно! Па-беларуску Робін Гуд у гэтым фільме сьпявае гэтак:

Як страшыдла у дупле
Лапаў даму за філе –
Справа — дрэнь!
Як з пачварай на чале
Робіць дама дэфіле –
То хрэнь!

Цяперака ўсе беларускія нацыянал-відэаманы са спакойным сумленьнем пагладзяць гэты экранізаваны хіт асноўнага прынцыпу постмадэрнізму: Пачвара і Прыгажуня – найлепшая пара, бо прыгажуні таксама пачвары... ●

М. Жбанко,
кінакрытык

КутОк спажыўцА

Дваранскае...

Гняздо знойдзенае ў Пінскім раёне. Пінскі завод кандытарскіх вырабаў, што ў пасёлку Садовы на вуліцы Савецкай-2 выпусьціў віно «Дворянское креплёное крепкое», відавочна, спэцыяльна для сапраўдных дваран. Гэтыя дваране распаўсюдзіліся ў вялікіх колькасьцях у дварах шматпавярховых дамоў, яны зьбіраюць упаковачныя картонныя каробкі, бутэлькі, старыя рэчы. Прыгожая карцінка з выявай невядомых прыстойна апранутых людзей зь мінулага стагодзьдзя (падобна, што гэта карціна са сцэнай сабраньня прафсаюзнага актыву раёну) выклікае ў спажыўцоў «Дворянского» пачуцьцё рэляксацыі і кампэнсацыі за бязмэтна пражытыя гады. Закусываць гэты цудоўны напой, які ўваскрашае карціны пражытых год, вядома, «Хрэнам баярскім» ці, яшчэ лепш, каўбасой «Новая» зробленай з Сабелтэкса-2 ●

Іпаліт Матвеевіч Вараб'янінаў,
маршалак

СКАНВОРД

Ці ўважліва вы чытаеце газэту «Навінкі»?

Беларуска-літоўскі газаправод

Тутэйшы прадстаўнік этнасу

Чэсная газэта

Граза апазыцыі гарант

Мара турыста і прэзыдэнта

Маскоўская душагубка

Заслужаны народны паэт

Страла двух братніх прэзыдэнтаў

Бацькаў недруг

Украінскі Завадзкі

Яблык раздору

Бацькаў корыш

Родныя пэнаты

Палучка апазыцыі

Месца выгулу апазыцыі

Гл. вышэй

Кампанэнт дэмакратычнай мукі

СПОРТ

Стратэгічны вораг славянаў

Блізкі партнэр Беларусі

Капец усяму

Менскае стрыт-шоў

Сын беларускага народу

Хімік-ударнік

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11.

